

VICKY
HILL

**BOJIM SA
MILOVAT**

VICKY HILL

BOJÍM SA MILOVATĚ

Vicky Hill

Bojím sa milovať

Copyright © by Vicky Hill

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELLER

*S láskou venujem svojim rodičom,
vďaka ktorým som silnou ženou*

ISBN: 978-80-8252-032-6 pdf

1. kapitola

Drahý denník!

Ešte stále mám v počítači záložku s desiatkami stránok, ktoré som si uložila. Rozmýšľala som nad bielou postielkou s baldachýnom v pudrovoruzovej farbe. V nej by bolo uložené hniezdo s vankúšikom v tvare anjelských krídel. Aj keď tú by sme museli ísť pozrieť s Vicky, inak by ma zabila, že som ju nezavolala k zariadeniu detskej izby.

No dnes, kam som sa to vlastne dostala? Opäť som si čítala staré riadky a nerozumiem im. Akoby som ich ani nepísala. Akoby som už nič necítila. Už neplačem, nehnevám sa, nevyčítam mu to. Jednoducho cítim iba prázdnotu. Podľa terapeuta si práve prechádzam akými fázami smútku. A je prirodzené mať po takej strate tieto emócie. No niekedy si už pripadám, akoby ma ten hnev stále zožieral, prehrýzal sa mojím vnútrom spolu s bolesťou. Inokedy nemám chuť sa zamýšľať nad tým, čo bolo, a chcem sa posunúť. No mám vôbec kam? Koľko mesiacov, rokov, musí prejsť, aby sa človek cítil opäť zdravý a pripravený s niekým žiť, začať niekomu opäť dôverovať? Tak ďaleko zatiaľ určite nie som. Nie som pripravená. Bojím sa niekoho milovať.

30. august.

„Fajn, je čas sa chystať do práce,“ povedala si Mary pre seba a odložila denník do zásuvky nočného stolíka. Vstala z mäkučkovej postele a vybrala sa do kúpeľne. Opláchla si tvár a opretá o umývadlo sa zahľadela do zrkadla. Videla pred sebou mladú ženu s jemnými črtami

tváre, s mandľovými očami farby tmavej čokolády, v ktorých zahliadla zmätok a neistotu, s ktorými sa budila a zaspávala. No snažila sa žiť, skrývať ich pred okolím, aby si na malú chvíľu oddýchla od nekonečného ľutovania, ktorým ju zahŕňali jej známi. Zrazu jej pripadal celý svet taký empatický. Všetci jej začali rozumieť a dávať rady, ako ďalej. Akoby to niekto z nich zažil, akoby niekto z nich vedel, aké to je...

Naniesla si na tvár hydratačný krém a pod oči korektor. Jemne si zvýraznila líca lícenkou, na mihalnice naniesla maskaru s efektom zahustenia rias a make-up zavŕšila balzomom na pery s vôňou watermelon. Po rannej depresii neostalo ani stopy. Pred zrkadlom stála sebavedomá a tvrdá žena, s hrdo vystrčenou bradou, z ktorej sršal šarm a elegancia. Vlasy si rozpustila a mierne natočila. Páčili sa jej jemné vlny splývajúce na ramená. Obliekla si čierny kostým a vysoké lodičky s červenou podrážkou, ktoré jej výške pridali pár centimetrov. Potom si vzala obľúbenú kabelku značky Prada, ktorú aj napriek tomu, že bola darček od *neho*, ešte nevyhodila, blok plný návrhov a opustila svoj malý útulný bytík. Predtým, ako zatvorila dvere, jej pohľad spadol na obálku na komode, na ktorej nechávala kľúče a poštu. *Ten hajzel to znova neprebral!*

Jej práca bola pre ňu všetkým. Už od strednej školy túžila žiť vo svete módy, stať sa módnou návrhárkou a vytvárať také kúsky, ktoré by každému vyrazili dych.

Tento sen sa jej začal plniť hneď po vysokej škole, keď začala ako stážistka v spoločnosti Glamor v L.A. Tam sa tvorila skutočná móda. Mary však začínala od nuly. Ako stážistka si vyskúšala prípravu kávy, nákupy látok, nosenia šiat do čistiarní, roznos pošty či upratovanie dielni. Bola však odhodlaná splniť si svoj veľký sen a využila každú príležitosť, aká sa jej ponúkla. Tá prišla už po roku a z dievčaťa pre

všetko sa stala zastupujúca návrhárka. Začínala tvoriť jednoduché šaty, kostýmy a doplnky k vybraným šatám.

Svojimi nápadiami a kreatívnym myslením neraz ohúrila a tak po roku tvrdej driny dostala ponuku, ktorú nemohla odmietnuť. Stala sa hlavnou návrhárkou pre značku Glamor, čo znamenalo, že si mohla navrhovať kolekcie podľa vlastných predstáv a bez obmedzení.

Pozrela sa na hodinky. Bolo pol deviatej. Už pätnásť minút meškala na poradu o najnovších zimných trendoch. *Dočerta!*

Zaparkovala s Lexusom na svojom parkovacom mieste v podzemnej garáži a ponáhľala sa k výťahu. Letmo kývla na vrátnika Tedda, preletela dverami ako víchrica a rýchlo vškľzla do výťahu.

„Na štvrté, prosím,“ oznámila mužovi, ktorý stál na kraji. Hlas mala tichý, ale rázny. Dvere sa zatvorili a výťah sa pomaly začal pohybovať smerom hore. Muž, ktorý stál len pár krokov od nej, sa na ňu usmial a premeral si ju pohľadom. Bol celkom sympatický, štíhly so svetlými vlasmi, ktoré mu padali do očí. Odhadovala, že by mohol byť v jej veku, možno čo-to mladší. No nemala čas sa nad ním zamýšľať. Hodila naňho jeden bezvýznamný pohľad a ďalej sledovala hodinky. Bola nervózna.

Vytiahla z kabelky mobil. Mala už dva zmeškané hovory. Nervózne prešlapla a začala prstami klopať po displeji. Nezvykla meškať. Nie, ona nikdy nemeškala. Pomalý výťah ju ešte viac rozdráždil. Kútikom oka si všimla, ako ju sivomodré oči pozorujú.

„Prvý deň?“ opýtal sa. Hodila naňho ľahostajný pohľad.

„Nie, meškám na stretnutie,“ jej hlas znel neprítomne. Ani sa v ňom nesnažila skryť svoju otrávenosť.

Mala som ísť po schodoch, bolo by to rýchlejšie.

„Som Ben. Začínam ako asistent, oddnes,“ usmial sa.

„To ma nezaujíma, Ben. Dovidenia,“ odvrkla ľadovo a vystúpila na

svojom poschodí. Nevšímala si, kam šiel, nezaujímal ju to. Počula ale za sebou hlas otravnej blondíny Ariel, ako ho pozdravila hlasom anjela a čosi mu pošepkala.

Zrýchlila chôdzu a jej topánky vyklopkávali rýchly rytmus jej chôdze. Rýchlo položila kabelku a papiere do svojej kancelárie a vošla do zasadačky.

„Prepáčte, že meškám,“ povedala a sadla si.

Uhladila si sukňu, ktorá sa jej na koncoch zvlnila a vzpriamene sa posadila na stoličku. V zasadačke boli okrem riaditeľky ešte dve kolegyně, ktoré spolu s Mary dávali dokopy výsledné kolekcie a dvaja kolegovia, ktorí sa venovali výhradne výberom materiálov. Ďalších troch Mary nepoznala.

„Práve sme začali,“ pozrela na ňu riaditeľka a zapla prezentáciu. Celá porada sa niesla v duchu prezeraní si módných návrhov minulej zimy. Od svadobných šiat sa prešlo až ku kabátom a vysokým čižmám. Mary porady neznášala. Sedela tam, ale najradšej by bola vo svojej dielni a šila šaty podľa svojich nových návrhov.

„Dobre. Otázky?“ opýtala sa šéfka na konci prezentácie.

„Abigail, kedy plánujete odprezentovať kolekciu na veľkej porade?“ opýtala sa Ariel. Na prvý pohľad milá žena s jemnými črtami tváre, no iba na prvý pohľad a ten niekedy klamal. Pri tejto žene to tak aj bolo. Od začiatku, ako Mary nastúpila do práce, sa k nej Ariel správala protivne. Čím sa Mary viac zlepšovala a pre ňu ostávalo na poradách len pár slov, tým viac Mary nenávidela.

„Do týždňa chcem, aby boli spravené všetky návrhy, ktoré si spoločne prejdeme a do mesiaca potrebujeme mať dokončených osemdesiat percent kolekcie,“ vysvetlila Abigail.

Ariel len sťažka prehltna. „Tie termíny sú nemožné, Abigail.“

„Máme koniec leta, Ariel. Ak chceme, aby bol nový rok úspešný,

musíme zasiať teraz. Inak sa môžeme rozlúčiť s tým, že si naše veci aj ďalšie roky niekto oblečie,“ vysvetlila jej stále pokojným hlasom.

„Ale blíži sa Paríž, to sa nedá stihnúť, ak budem musieť napríklad riešiť aj móдне dni,“ nariekala Ariel. Sama sa chcela nenápadne nominovať na cestu do Paríža.

„Pozvánky do Paríža sú už rozdané. Myslím, Ariel, že nie si pozvaná. Mrzí ma to,“ zatvárila sa Abigail súcitne. „Tento rok sa komisia rozhodla šetriť a pozvánky dostanú len tí, čo budú reprezentovať nejakú kolekciu s asistentmi. Ale dobrá správa je, že sa môžeš plne venovať novej kolekci.“

Ariel spadol úsmev do kávy, ktorú mala pred sebou.

„Ak teda nie sú žiadne otázky ani námietky,“ fľochla Abigail na Ariel, „porada sa skončila. Môžete odísť. Mary, môžeš na chvíľu?“

Mary prikývla s neskryvaným podozrením v očiach.

Tento tón poznám. Čo som zas spravila?

Kým sa všetci vysúkali z kancelárie, Mary sedela za stolom a prezerala si staré návrhy. Prevracala stránky vložené v euroobaloch a všímala si aj najmenšie zmeny, ktoré sa medzi sezónami udiali.

„Tak,“ povedala riaditeľka a Mary okamžite spozornela. „Ako vieš, v tíme ti chýba asistent, keďže si minulý týždeň svoju asistentku vyhodila,“ povedala vyčítavo.

„Bola neschopná a kvôli nej som nestihla dôležité stretnutie,“ obhajovala sa Mary.

„Ja viem, no s plačom si ju domov poslať nemusela. No dobrá správa je, že ešte nad tebou nelámem palicu a mám pre teba nového asistenta, pre zmenu muža. Určite bude lepší. A verím, že si s tebou poradí. Je mladý, no životopis má excelentný: pracoval popri vysokej škole, má vynikajúce hodnotenia z predchádzajúcich zamestnaní a vie robiť aj s takými prípadmi ako si ty,“ vysvetlila.

„Prípád ako ja?“ nechápala Mary. „Chápem, že nie som vždy najmilšia, ale aký som ja prípad?“ cítila sa urazene.

„Si skvelá, ale ľudia sa ťa boja,“ povedala a Mary na ňu vyvalila oči. Chvíľku bola ticho a to využila Abigail a dodala: „Bolo by fajn, ak by si ubrala trošičku... trošku z tej svojej nevrlosti a zaradila medzi emócie pozitívny prístup, možno priateľskosť?“ snažila sa jej naznačiť, kde by bola vítaná zmena v jej správaní.

„Fajn, budem sa krotiť. Bolo toho teraz na mňa trocha veľa. Budem sa snažiť byť milšia, okej?“

„Páči sa mi tvoj postoj. A teraz späť k práci. Pôjdeš do Francúzska na Týždeň módy v Paríži. Posunula som tam tvoju kolekciu svadobných šiat a pánskych oblekov,“ povedala už nadšenejšie.

„Žartuješ? To nemyslíš vážne, to som naozaj nečakala,“ usmiala sa a jej tvár hneď zjemnela. Jej rozžiarené oči pôsobili okamžite milšie. Bola z toho prekvapená a zároveň nadšená.

„Vážne, odchádzaš druhý septembrový týždeň. Pôjde s tebou aj tvoj nový asistent, aspoň sa lepšie spoznáte,“ uškrnula sa.

„Ďakujem, Abigail,“ objala ju.

„Nemáš zač a teraz utekaj, v tvojej kancelárii ťa čaká Benjamin.“

„Kto je Benjamin?“ nechápala Mary.

„Tvoj nový asistent,“ usmiala sa Abigail a odprevadila ju zo zasedačky.

Skvelé, nechcem nič privolať, ale celé meno od Bena bude asi Benjamin, však? Čo horšie sa mi ešte môže stať?

Zastrčila si prameň vlasov za ucho a s typickým klopaním lodičiek sa ponáhľala do kancelárie. Zhlboka sa nadýchla a vošla dnu. Benjamin stál pri polici a prezeral si fotky v rámkoch.

Keď vošla dnu, spozornel a položil rámik na miesto.

„*Slečna Krutosť*,“ zamrmlal prezývku, ktorou ju za jej chrbtom všetci častovali - okrem malej skupiny ľudí, ktorých pokladala za priateľov. Nemusela použiť zvláštne schopnosti, aby vedela, kto mu s radosťou túto prezývku povedal. Tvárila sa, že ho nepočula a s miernym znechutením to ignorovala. Pri tvrdom pohľade, ktorý používala vždy, keď vítala nového asistenta, sa však na rozdiel od iných nezasekol a nestuhol na mieste. *Odvážny*.

Pery mala stisnuté do tenkej linky, tmavé oči sa zdali ešte tmavšie a vzpriamené držanie tela s vysunutou bradou vytvárali dokonalú sochu ľadovej ženy.

„Dobrý deň,“ pozdravila ho, sadla si za stôl, a ukázala mu na stoličku pred sebou.

„Aj vám, myslel som si, že vás už neuvídím,“ doširoka sa usmial.

„Aj ja som si to myslela,“ odvetila a lepšie sa usadila na stoličke. „Som slečna Mary Katherine Brown,“ použila aj svoje stredné meno, „žiadna *slečna Krutosť* či niečo tomu podobné,“ prepichla ho pohľadom. Ben zbledol, no neuhol pohľadom.

„Mám isté zásady a hranice, ako sa ku komu správam,“ vysvetlila, „ak sa vám to nebude páčiť, viete, kde sú dvere.“

„Mám rád húževnatosť. Verím, že si budeme rozumieť,“ opäť sa usmial. *Ešte raz sa usmej... Dýchaj, Mary*.

Jeho ľahkosť a pozitívna nálada ju vyvádzali z miery.

„A ešte raz, som Ben, teda Benjamin, Benjamin Turner, ale mám rád, ak ma ľudia volajú jednoducho Ben,“ predstavil sa.

„Fajn, jednoducho Ben, preberme si náplň vašej práce.“

Ben prikývol a vytiahol z tašky obal s papiermi. „Môj životopis a kvalifikácia,“ podal jej papiere.

„Prvé pravidlo, Ben, je mi jedno, čo ste robili a ako dobre ste to robili. Prácu už máte. Abigail ste s týmto,“ mávla rukou nad papiermi,

„ohúrili. Teraz ste tu a začínate odznova. Tu je vaše služobné číslo,“ podala mu smartphone. „Máte tam uložené skupiny: toto sú čísla klientov, tu je moje číslo do kancelárie aj súkromné, a tieto tri sú na moje priateľky, plus ďalšie dve čísla - na Parkera, to je brat, a Paul. Musia byť v predvoľbe. Ak by sa niečo dialo, okamžite mi ich prepojte. Pokojne si zapisujte. Opakovať sa nebudem,“ vysypala naňho. „Je tam aj okruh známych, Harrisovci a ešte pár ľudí. Tých mi neprepájajte, stačí, ak nechajú odkaz.“

„Pravdaže,“ prikývol.

„Priateľky sú tie na tej fotke?“ opýtal sa a ukázal na rámček na skriňu. Na fotke boli všetky štyri dievčatá. Bol to záber z Vickinej svadby. Parker ich odfotil, aby mala Vick pamiatku so svojimi družičkami. Kto mohol tušiť, že sa svadba zruší? Mary ani nevedela, prečo si ju dala vytlačiť. Páčila sa jej a mala na tú udalosť zaujímavé spomienky.

„Áno,“ pozrela sa na fotku a pousmiala sa. Tvár sa jej na malinký okamih uvoľnila. V duchu si spomenula na ten deň, ako prichystali spolu s Paulom plán únosu, ktorý vyšiel a bola na to hrdá. Potom však všetkým svadobčanom musela vysvetľovať, že nevesta sa nedostaví, krotiť ženícha a rodičov oboch strán.

„Musela to byť pekná svadba,“ vydedukoval Ben.

„Nevzali sa,“ povedala automaticky, opäť s kamennou tvárou.

Neveriacky na ňu pozrel. „Ou,“ vydal zo seba napokon.

„Teraz vám ukážem náš systém,“ pokračovala akoby nič a dopodrobna mu vysvetlila, čo bude vo firme robiť.

„Výborne, ešte niečo, Mary?“ Ben sa stále usmieval.

„Asi nie, ale teraz pôjdeme do dielne. Musím dokončiť pár šiat na jeseň. Potrebujem váš názor,“ prvýkrát sa naňho usmiala. Robila to pri každom asistentovi. Bol to taký malý test, aby zistila, aký majú vkus. Väčšina ho nemala alebo sa nezhodoval s tým jej...

Okolo šiestej večer sa Mary vrátila do svojho bytu. Vychutnala si teplý kúpeľ a príjemnú vôňu sviečok. Len čo vyšla z vane, začal jej vyzvárať mobil, na ktorom svietilo meno Vicky.

„Prosím,“ ozvala sa.

„Ahoj, Mary. Ako sa máš? Už dlho sme spolu nehovorili. Tak ti volám z auta, akurát idem domov, mám trochu času navyše.“

„Ahoj, Vick. V pohode. Ako sa má naša Kanadanka?“

Vick sa zachichotala. „Cez víkend sa sťahujem k Paulovi. Mali sme to spraviť už skôr, ale nejako nám to nevyšlo. V práci je frmol. Veľa firiem začína investovať do zelených budov, máme ponúk vyše hlavy.“

„Síce ťa nevidím, ale z tvojho hlasu cítim nadšenie. Teším sa z vás, naozaj. Mám v najbližšej dobe čakať návrh na svadobné šaty?“

„Až takto ďaleko nie sme. Ale mám pocit, že to ide akosi rýchlo a zdá sa mi, že si to myslia aj jeho kolegovia. Z niektorých mám pocit, že na mňa pozerajú ako na zlatokopku, ktorá chce byť na titulke časopisu, že ulovila Paula Masona. Čo si myslíš ty? Je chyba, že už spolu bývame?“ zahryzla si Vick do pery. Bola si vzťahom s Paulom istá, no vždy ju niečo vyviedlo z miery.

„Pozri, Vick, viem, že sa s Paulom dlho nepoznáte, ale nikto ti nekáže hneď si ho brať. Užívaj si jeho prítomnosť, lásku, šťastie, ktoré máte. A uvidíte, kam vás to zavedie,“ odmlčala sa. „Aj keď ja som posledná, čo by ti mala hovoriť o vzťahoch. Willa som spoznala veľmi mladá a všetci vieme, čo sa stalo po nejakom čase nášho spolužitia. Bola som vtedy tak naivná, až sa za seba hanbím,“ dokončila.

Vick bola na druhej strane chvíľu ticho, potom ale prehovorila.

„Will je hajzel. A nikdy mu neodpustím, čo ti urobil. No nestojí za to, aby si naňho čo i len na stotinu sekundy pomyslela. Život je príliš krátky na to, aby sme sa zapodievali takými, ako je on.“

„Páni, Vick, niekto nám v tej Kanade poriadne dospel.“

Vick sa zachechtala. Vždy bola totiž ona tá, čo si pýtala rady od ostatných, čo sa týkalo vzťahov.

„Mary? Si inak v poriadku? Nechceš sa o niečom porozprávať?“

„Som, čo by mi bolo?“ povedala nechápavo akoby nevedela, kam tým Vick mieri. Snažila sa vyznieť pravdivo.

„Vieš, volala Linda, že už k nej nechodíš,“ Vick sa na chvíľu odmlčala. „Viem, že teraz nie sme často spolu, ale chcem, aby si vedela, že som tu pre teba, vždy a navždy, dobre?“

V telefóne ostalo na chvíľu ticho.

„Zvládam to, Vick, nemusíš sa o mňa báť,“ povedala Mary. „Ak chceš, zavolám Linde a dohodnem si s ňou termín,“ navrhla.

„Ok, ďakujem. A možno by si sa už mohla aj s niekým zoznámiť. Musíš ísť ďalej. Chcem, aby si bola šťastná.“

„Ale, veď ja som a mám vás. Nechcem nikoho. A už som sa posunula ďalej,“ odpovedala s rúznosťou, v ktorej však Vick začula aj prosbu, aby to nerozoberali.

„Fajn, ak by si chcela, môžem prísť do L.A. a spravíme si s babami pekný večer, čo povieš?“ navrhla Vick. „Potrebuješ rozptýlenie a tvoje hrdinské reči, že si ok, si nechaj pre Parkera.“

Počula, ako si Mary vzdychla.

„Nabudúce, teraz idem na celý týždeň do Francúzska, ale keď sa vrátim, môžeme to uskutočniť. Dobre?“

„Fajn, a čo bude vo Francúzsku?“ zmenila tému.

„V Paríži sú módné dni, mám tam samostatnú prehliadku.“

„To je skvelé, teším sa s tebou, zlatko. Je to veľká vec,“ odmlčala sa. „Inak Paríž je mesto láááásky,“ rypla.

„Ach, ty blázon, choď sa už venovať tomu svojmu Romeovi. Lúbim ťa,“ zasmiala sa a zložila.

2. kapitola

O týždeň už Mary sedela v lietadle a pokojne si čítala knihu. S lietáním nemala nikdy veľký problém. Vedela sa stále niečím zamestnať, aby zabudla, že vôbec sedí v nejakom lietadle tisícky metrov nad zemou. Hneď vedľa nej si sadol Ben. Pripútal sa, ako povedala letuška a čakal, kým lietadlo vzlietne. Celý čas poklepkával nohou a hrýzol si vnútornú stranu líca.

„Upokojte sa, Ben, je to len let,“ hovorila otrávene a prevrátila očami. Jeho prsty na držadle by v tej chvíli dokázali vyklepkať aj štátnu hymnu. Pohodlnejšie si sadla do sedadla pri okne a pokračovala v čítaní.

„Je väčšia šanca, že umrieme v aute ako v lietadle,“ dodala nenútené a pokračovala v čítaní.

„Ako dokážete byť taká pokojná?“ opýtal sa so strachom v očiach. Vzdychla si a otrávene zabuchla knihu.

„Sebakontrola, Ben,“ otočila k nemu hlavu. „Máme pred sebou dvanásťhodinový let a ak mám celý čas počúvať vaše fňukanie, radšej hneď vystúpim,“ pozrela naňho prísne.

„Dobre, budem sa snažiť upokojiť,“ prikývol a na tvári sa mu zjavil krivý úsmev. Sťažka vydýchol.

„Ďakujem,“ odpovedala mu a vrátila sa ku stránke, na ktorej skončila. Mary milovala knihy. Vždy sa tešila na narodeniny či Vianoce, lebo vedela, že od svojich kamarátok dostane nejakú vynikajúcu knihu. Oblubovala klasické romány so siahodlými opismi, v kto-

rých sa autor pohráva s emóciami postáv a snaží sa ich čo najvernejšie opísať. Nevyhľadávala len prázdne riadky, chcela v nich najštré radu, návod, ako sa posunúť vpred, ako zvládnuť nástrahy život, ako sa vyslobodiť z ťažkej situácie. Veľakrát jej takéto príbehy zachránili myseľ, pomohli zaneprázdniť sa, aby nemyslela na to zlé, čo sa v jej živote deje. Verila, že aj na ňu čaká šťastný koniec.

Po dvoch hodinách letu sa Mary rozhodla, že si na chvíľu zdriemne. Ben bol na tom rovnako ako na začiatku a ju to prestalo baviť. Len čo si dala na oči masku, zaspala. Sníval sa jej krásny sen. Sedela na verande rodičovského domu a sledovala západ slnka. Všade vládol pokoj a ticho, ako si to pamätala. Aj preto to tam milovala. Popíjala červené víno, ktoré mala najradšej a počúvala praskanie ohňa vo vonkajšom kozube. Zhlboka dýchala a užívala si vôňu čerstvo pokosenej trávy. Už veľmi dlho nebola doma.

Stále sa motala medzi L.A. a New Yorkom, ale do Trentonu nemala síl zájsť, pritom bol len niečo vyše hodiny cesty autom. Raz sa predsa len rozhodla, že pôjde. Nasadla do auta a odhodlane vyrazila do Trentonu. Celou cestou si hovorila, že to zvládne, keď však prišla k značke, ktorá ju vítala v meste, zastavila. Odbočila k najbližšiemu výjazdu a odišla. Nedokázala to. To mesto jej pripomínalo, čo stratila. Nemala tam dôvod viac chodiť. Ich dom bol opustený a prázdny. Tráva v záhrade nebola pokosená a ovocný sad sa zmenil na les plný divorastúcich kríkov.

V sne však ich dom vyzeral taký, aký bol predtým. Živý a hlasný. Plný smiechu a vône čerstvo upečeného jablkového koláča. Na stole v krištáľovej váze voňali čerstvo narezané tulipány žltej a bielej farby. Tie jej mama zbožňovala. Na verande nechýbal ratanový nábytok a hojdacie kreslo, v ktorom im mama ešte ako malým deťom čítala

rozprávky. Často v ňom sedávala a dívala sa na nich, ako sa hašteria v záhrade, aj keď už na to nemala síl.

Už dlho sa jej s mamou nesnívalo. Mama ju v sne objala okolo ramien a pritisla k sebe. Mary opäť cítila jej hrejivý dotyk a jemnú pokožku, ktorá voňala telovým mliekom.

„Zlatko moje, neplač,“ tíšila ju. Jej hlas bol nežný a tichý, presne ako si ho pamätala. Upokojoval ju. Stačilo len pár slov a Mary sa cítila okamžite lepšie. Vždy, keď sa niečo stalo - či už to bolo prvé zlomené srdce či zlá známka -, mama bola vždy pri nej, aby ju utešila a preležala s ňou na posteli hodiny, až kým nezaspala. Chýbali jej tie dni s mamou. Veľmi jej chýbali.

„Chýbaš mi, mami, nám s Parkerom chýbaš,“ hovorila cez vzlyky.

„Ja viem, ale som stále pri vás. Dávam na vás pozor a teším sa z vašich úspechov,“ povedala a pobožkala ju na čelo.

„Lúbim ťa, mami,“ zašepkala.

„Aj ja teba, zlatko,“ silnejšie si ju k sebe privinula a Mary opäť cítila maminu vôňu. Voňala citrónom a zázvorom. Bola to jej obľúbená voňavka. Keď zomrela, Mary presedela v jej izbe celé dni a vdychovala jej nádhernú vôňu. Nechcela na ňu zabudnúť. Bála sa, že na ňu zabudne. Na veľa vecí si pamätala už len hmlisto. Nemohla dovoliť, aby sa jej stratila. Nechcela ju znova stratiť.

„Dávaj pozor na brata a otca,“ zašepkala jej mama a zmizla. Chcela za ňou zakričať, ale zrazu akoby tam ani nikdy nebola. Stratila sa.

Mary sa v okamihu prebudila. Roztrasenými rukami si stiahla z očí masku a cítila, že ju zmáčali slzy. Pretrela si líca a popoťahovala nosom. Bola zo sna zmätená a chvela sa. Potom si však uvedomila, že nemá byť prečo. Snívalo sa jej predsa s mamou, ktorú veľmi milovala. Položila si dlaň na hrud' hneď pri srdci a zavrela oči.

Aj ja Ťa ľúbim mami, si v mojom srdci. Opäť pocítila, ako ju v očiach pália slzy. Rýchlo zažmurkala a slzy v momente zmizli.

„Ste v poriadku?“ opýtal sa Ben. V hlase mal súcit, možno aj malú nádej, že by sa mu mohla zdôveriť. Uvedomovala si svoj stav a on tiež, no nemienila sa s ním o tom baviť. Nemienila prejavíť slabosť.

„Pravdaže, musím ísť na toaletu, ospravedlňte ma,“ venovala mu krátky nečitateľný pohľad a vyšla do uličky. Svižnejším krokom dobehla k toalete celá roztrasená a zmätená a zavrela sa v nej. Vytiahla z kapsičky korektor a rozmazala si ho pod očami. Bola to jej kapsička prvej pomoci. Mala v nej všetko, čo potrebovala. Korektor, púder, lesk na pery, vlhčené utierky a leukoplast na otlaky. Úspešne zakryla všetky stopy po plači a opäť sa vrátila na svoje miesto pri okne.

Ben sa na nič nepýtal, pochopil jej izolované správanie, hoci bolo vidieť, že má v očiach veľa otázok.

Z letiska sa odviezli rovno do hotela. Bolo už neskoro večer. Hustú tmú prerážali svetlá z pouličných lúčok a svetlá áut. Celý Paríž žiaril, vyzeral ako z fotografie. Nehovoriac o Eiffelovej veži, ktorá sa vyvyšovala nad ostatnými stavbami. Večerný Paríž mal v sebe istú noblesu. Ruch, svetlá, šum okoloidúcich, to všetko k nemu patrilo.

Hľadela von oknom čiernej limuzíny a sledovala tú panorámu pred sebou. *Krása ako vždy. Ani po tých rokoch sa nič nezmenilo.*

Jemne sa usmiala a svoj úsmev zachytila v odraze okna. Pripomenula si chvíle, ktoré strávila v *meste lásky*. Ešte počas vysokej si s dievčatami a Parkerom spravili výlet do Európy. Jedným z miest, ktoré navštívili, bol práve Paríž. Pamätala si hodiny strávené návštevou pamiatok a prechádzkou po Champs-Élysées, spravili si piknik na slávnom Moste umenia spolu s desiatkami ďalších turistov. Nesmierne si to vtedy všetci užili.

Hotel stál na rohu, bol postavený v typickom francúzskom štýle s pavilónom pri vstupných dverách. Čierne kované zábradlie so zložitým vzorom mu dodávalo eleganciu a ladilo s lampášmi zavesenými na stenách, ktoré ho osvetľovali.

Mary sa zatvorila vo svojom apartmáne a pozaťahovala husto nazberané závesy ladené v zlatej a krvavočervenej farbe. Keďže nemohla zaspáť, prezliekla sa do pohodlného pyžama a zapla si notebook. Hlavu mala plnú obrazov zo sna, ktorému nerozumela.

Po smrti matky sa jej s ňou snívalo skoro každú noc. Postupom času sa sny začali vytrácať a ona sa bála, že na mamu začína zabúdať. Objavovali sa už len zriedkakedy, až úplne prestali. Aj preto ju to vyviedlo z miery a privolalo dávno zaprášené spomienky.

Stiahla si z postele hebkú prikrývku a pohodlne sa usalašila v mäkkej posteli s notebookom na nohách. Na skype zastihla ešte Lily. Skúsila jej zavolať. Kvôli časovému posunu bolo v L.A. ešte len pol tretej poobede.

„Ahoj, Lily, ako to ide?“

„Učím sa, domysli si,“ vzdychla si. „Už si v Paríži?“

„Áno, je tu už veľa hodín, ale nechce sa mi spať. Ak sa potrebuješ učiť, povedz mi, nechcem ťa rušiť.“

„Dám si malú pauzu,“ odhodila skriptá a svoje okuliare na čítanie si zdvihla navrch hlavy. „Počúvam, čo ťa trápi?“ oprela sa o lakte a zapozerala sa na kamarátku.

„Sníval sa mi sen s mamou. Bol krásny a mala som pocit, že je opäť pri mne. Zobudila som sa na to, že plačem. Tá tupá bolesť sa zo mňa asi nikdy nevytratí. Zas som ju stratila a to ma bolí. Ja nevládzem, Lily,“ hovorila a hlas sa jej postupne lámal.

„Mary, rada by som ťa teraz objala. Prečo si mi nič nepovedala?“ v jej hlase zaznela drobná výčitka.